

Vergetn en alleen

An de oawerkaante van de straot
steet n hoes met völle raamn.
Doar zeend ze te hope brach
Oaldere zwakke invaliedn offeleafd.
Ze wocht en wocht, dag in dag oet,
en a'k vroege: *Woar wochste dan oop*
dan haalt ze de scholders oop, dat weet ze nig.
Bezeuk dat kriegt ze nig te vake
um zo te zegn, dat klöttert nig an,
mear wee keump dan nog bi-j opa.
Opa zit n luk scheef wegezakt
in n oaldn stool, van hoes oet metebrach.
Oma dee aait vlak bi-j t raam zit
dee spreengt smangs hoge oop, en kik deur de
roetn noar boetn. Dan kik ze opa an,
mommelt n paar weure, en schudt met n kop van nee.
Dan zakt ze truw, wear onne in n stool,
één ding is good: grote zoargn beent tr nig,
dat heet noe: verzoargd van wege tot graf.
Mear smangs nen lach of nen haanddrok
doar beent ze bli-j met, en dat kan doch neet heender
oma zeg tegn opa: *Wi-j goan vroeg noar berre,*
k leuw vaste monn dan keump wal een van de keender.